

MAGYAR KEBABOT!

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 5. szám, 2018. február 2.

Félig jóllakva, félig éhesen (félig üresen-félig telin) álltam a vártán, és védelmeztem kultúránkat. A lámpák fénye, mint kardon csillant meg maradék növényi zsiradékos lángosomon (lángospallos), ahogy szembenéztem a kebabot zabálók vad tömegeivel.

Húscafatos fogaik acsarkodva rágták a migráns hordák sültjét. Zöldséggel, szósszal teli pofájuk csámcsogva harsogta vesztünk. Egyedül álltam a kissé kopott lángosos lakókocsi előtt, ők a fénygírlandos kebab luxusbusznak vetették hátuk. Percekig eltartott, míg az orvosom által nem ajánlott olajos ételt ezen a késői órán vakmerő kiállással magamba tuszkoltam. Nemcsak nevem, tetteim alapján is egri hős vagyok, hiába Szulejmánék százszoros túlereje, a magyar gasztronómia forró fogásaival lötytyintem nyakon vagy törlöm orcán, aki létráján váramba igyekezne. A táplálkozás Dugovics Tituszaként vetettem magam a kardiológiai betegségek mélyébe.

„Titeket nem zavar, hogy az idegen kultúra beépül a sejtjeitekbe, és alkotóelemetekké válik, belülről bomlasztva magyar egységeket, ahelyett, hogy még *magyarabbá* tennétek minden egyes porcikátokat az emésztőrendszer lehetőségeit is kiaknázva?” – ástam az ellenfél elé a krokodillal teli vizesárkot, persze csak gondolatban. Hangok szűrődtek át a frontvonalon.

– Te, az már tényleg felháborító, amit az EU meg a Soros csinál! Nincs más lehetőség, harcolnunk kell, mert különben egy nagy mecset lesz egész Európa – szedték le a keresztvizet a világpolitika szereplőiről a túloldalon. „Magyar kebabot mindenkinek!” – gondoltam. Fehér betűkkel kék alapra vele. „Magyarország kormánya megbízásából.” Büfögtem. Túl fokhagymás volt. „Kebabkoncesszió-törvényt! Magyar kézbe minden kebabot!”, miért ne szoríthatná ki a magyar kebab a törököt? Kértem még egy szalvétát, mert kezemen végigcsorgott az olaj.

– Tudta, hogy a lángost a törökök hozták be a magyar konyhába? – kérdezte a lángost sütő, miközben átnyújtotta a papírt. Arra nem emlékszem, hogy még megfogtam-e. Elmosódott előttem a frontvonal, szememben bizonytalan kontúrú lufikká nőttek az utcai lámpák. Mielőtt a földre zuhantam volna, láttam, amint a kreol fiú nyesi a húst további adagokhoz.